

KÄRLEK

Dikter 1972-1975

av Inger Andersson

IA, akryl 1998

Tack till min käre make Christer & vår lilla katt Rasmus som har hjälpt mig med diktsamlingen.

Till Ricardo

Du plockade en ros
Vi kysstes och somnade in
- Ungdom vart tog du vägen?

Spaniens sol bränner i mitt hjärta
Dess röda jord brinner i mitt blod
Pulserande som Atlantens vågor
I dessa känner jag oändligheten
Förenad med Dig
Upp och ner, upp
Mot evigheten styr våra själar.

Vindruvan

I sju dagar har jag betraktat dig
mot vår södervägg.
Första dagen liknade du Brancusis nyfödde
Den runda formen och bakåtsträvande tyngden höll dig grön och stum
I skalet såg jag den upplysta begränsningen
Sedan skedde förvandlingen.
Två solar – den yttre ljusare mötte kärnans inre glöd.
Gjorde dig för varje dag mer transparent
tills min hunger och törst slukade dig.
Ett år förflutet och nu sitter jag återigen
och väntar att din gröna vinklase
ska släcka min längtan.

Möte i en Kristallskulptur

Min tanke var ren när jag kom -
syftande mot det Absoluta
Sedan började mina höfter tala:
”Här i denna kala säng
skulle vi kunna avvara litet värme och mjukhet”.

Men inte lekamligt kött begärdes av Konstens Gud -
utan ur mitt hjärta drogs en livskraft.
Den subtilaste värmen togs från mig -
dag som natt kämpar jag nu på dess återförande

Till Skapandet

Djur i bur – SKULPTUR

En skulptur stiger opp
ur min mage som en knopp

Till Naturen

I mitt guldhår är du bunden
då du med vittring
söker blomma för blomma.
Jasminen med sin eggande väldoft
Dess syster i rosa klädedräkt
Nyponrosens avfallande sari
Jättevallmon med sorg i skötet
Lupinen med silkesskidor
Allt fanns i vår lustgård
Gräsmatte-ovaler cirklade mot krigets fallosmonument
vars spets pekade rakt upp i änglarnas vispgräddsmoln.
Kaffefest med wienerbröd.
Hemfärd utmed mognande grönfält -
buren i grönt av dis och silver.

Min läromästare Maharishi Mahesh Yogi
”Kaerlighed er den mest forfinade form for livskraft, og livet er det mest dynamiske udtryk for kaerlighed”.

Den rosa Azalean

Min älskade rosa azalea -
Du – som med dina spröda knoppar för mig mot våren och Maharishi.
Med din ljushet lyfter du upp den dystraste själ mot himlen.
Nyss gick jag emot en av dina barns kalkar.
Den avskars plantans livskraft och svävar nu i en guldskål.
En fjäril på vatten och luft.
Samma lätthet som fliken på en indisk initiators sari.
Hur jag avundas din sprödhet och utstrålning –
måtte jag en gång få dö som en blomma.

Mannen hela tiden ger och tar
och drar mig bort från Gud.

Möte

Att mötas och vilja samma sak -
det är just det som är Konsten
Varför sjunger fågeln alltid ensam?
Är det inte av längtan efter sin maka -
hans rena toner stiger mot himlen?

Till Rolf

När du talar om erotik
vaknar min känsla och jag njuter.
Blommornas kön öppnar min egen livsmoder likt ett par läppar
Du är min bästa lekkamrat och
jag blir ledsen och förvirrad då du lämnar mig.

Extas

Svävande i en orange ballong
Nedsläppt och vaggad i en björk till fågelsång
Upplyftad i himmelsblått ljus
Sövd i vita vågor.

Avresa Avresa

Min käre är långt, långt borta
Kanske sitter han på månen?
Det är alldeles tomt på perrongen
och hans ljusbild värmer mig ej.

Till Marie Antoinette

I några dagar fick du leva -
under ett skynke -
hann jag dock se dig.
Förundrade mig över böjningen på näsan,
den markerade hakan och hjässans välvning.
Kände inte igen mig först
men var stolt över skönheten.
Sedan slog åskan ned
vanmakt slog ljuset i spillror
och åter blev jag en lerklump
instängd med annan materia i en tunna.

I ett annat hus
i en annan stad
bor en man med långa ben
Endast för mitt inre kan jag tänka
hur han rör sig i vertikaler.
Inre och yttre rum bland modeller och former
griper han efter evigheten med sin lera.

Månägget korsas av en svart springare

Över min fyrkantiga trädgård
i den litet disiga skymningen
hänger månen som ett gulrosa ägg.
Inbrottstjuven lockas av mitt oroliga inre
och smyger med handborr
runt i lägenheterna likt en råtta.
Otrivsel råder – mord och förintelse.
Dubbelhaspar på innerdörren.
Tröst och värme från nära vänner
och solen skiner åter från en klarblå himmel.

En del söker vid sidan
jag söker mitt i
Hoppas jag inte rakt i min ägglossning.
Söker jag inte om befrielse bland 20 miljoner pilgrimer
Frågar jag inte min Mästare om vägen
Alltid samma svar i tystnaden – LJUS

På samma sätt som
kvinnan vilar i mannens tanke
så vilar barnet i kvinnans -
om ett förverkligande vet jag ej.

Att säga ett ord
är detsamma som att kasta en brandfackla
intensiteten vet man först efteråt

Mette

Karmosinröda läppar som körsbär formar,
utslungar jazztoner i New York-rytm.
Kroppen vaggande halvt neddragen i suget – liv eller död -
ett givande
Ögonen slutna, handen till örat:
”My baby doesn’t love me anymore”.
Drama på en scen med röda draperier.

Italienska vinthund
silvergrå arkadböjda kroppsåge,
porslinshund beskyddad av himmelselefanter och molnhundar
född i en katedrals krypta
konstruerad av naturens största Arkitekt
Dig vill jag bära darrande till mitt bröst
Jag skall gömma dig djupt i min minkpäls och värma dig

Blomsterinteriör

Aster Plaster
Gula Fröjd med
solöga i mitten och
Höstens nedböjda huvud.

Ljuslila nässla
Vinröda blad
som trillar av

Murgröna sköna
växer maximalt
Ormbunke i hörnet
märker man inte mycket utav
i min fönsterkarm.

Ballongmännen

Smala andevarelser i subtila kroppar
med små ansikten som inte börjar lysa förrän du öppnar hjärtats inre
Klumpeduns är jag som vid varje orätt ord
drar sorg över mannens ansikte.

Je pense à toi

Je pense à toi
je pense à toi
je pense à toi et moi
mon chère.

Befruktade ögonblick

Mellan 9-1 på morgonen
känns tiden mycket lång
som simmade jag i ett ljushav av oändlighet
utan mycket rörelse

Barnhuvud i trädgård
Ljusblå ögonblick
Stjärnkikare åt min själ
Soma Pavamana
Polstjärnans och Universums återspeglare
Barn av det Kosmiska Skötet
Längtar du åter upp mot himmelen
ifrån samhällets larm?
Mot soluppgången och det Gyllene Ägget
varur miljoner nya galaxer uppstiger,
en oändlighet av genomskinlighet och luft.

Promenad

I ditt hjärtas armveck griper jag -
du lyfter lätt på armen för att då och då ge mig slagen
likt en fågel som flaxar med vingen
och jag leder rakt ut i universum i svindlande tomma korridorer
Känslan av en evighet återknyts i mig
en 60-årig promenad på Lunds regniga gator
och jag klagar över att här jämt är dåligt väder.

Fågelsång

Två människor
Hon och Han på en sängkant
Då plötsligt i stillheten
stegras koltrastens pelarsång mot skapelsens helhet
en vårens förvarning
för att i nästa ögonblick
i ängsliga skrik vara bunden till marken.

Skapelse

Nu drar jag fram mitt röda skaparklot
- dess runda eld bränner mig redan
skall dessa utsträckta trådar räcka
för att undret skall ske genom papper och penna?
Att komma vidare
att rasera hindren
inte tveka och vänta, vänta, vänta...
Störta fram, rasa ut – alltid gå vidare mot glädjen
och vila i lugnet.
Inte mer ångest och mörker -
ständigt mot nya tider med full tillförsikt! -
Är det meningen för mig?

Foto: Lennart Perlenhem